

[Handelsministeren.]

dette erhvervsområde, som er indeholdt i den betænkning, beværterlovudvalget afgav for kort tid siden. Betænkningen er tidligere omdelt i tinget.

Ved folketingsbehandlingen i 1966 af forslaget til den nye næringslov, der også nødvendiggjorde tekniske ændringer i beværterloven, blev der fremsat ønske om en mere omfattende revision af beværterloven. Den daværende handelsminister nedsatte følgelig den 17. maj 1966 et udvalg, der fik til opgave at udarbejde forslag til en ny beværterlov med henblik på en tilpasning af loven til nutidens krav. Udvalget fik samtidig pålagt under sit arbejde at have mulighederne for en forenkling af lovens administration for øje.

I udvalget har de interesserede erhvervsorganisationer, forbrugerrådet, afholdsbevægelsen, de kommunale organisationer samt administrative instanser, herunder politiet, været repræsenteret. Udvalget har endvidere været tiltrådt af indenrigsministeriets ædruelighedskonsulent.

I overensstemmelse med det mandat, der var givet udvalget, har det set det som sin opgave at udarbejde et lovforslag, hvis gennemførelse ville betyde en liberalisering af dette erhvervsområde på linje med den liberalisering, der fandt sted ved gennemførelsen af næringsloven. Herved ville der åbnes mulighed for et friere initiativ hos erhvervet, end den nugældende restriktive beværterlov tillader. Dette ville også kunne fremme konkurrencen til gavn for forbrugerne. Samfundsudviklingen gør en vis strukturændring i vore restaurationserhverv ønskelig, således at vægten i større omfang end i dag lægges på servering af daglige måltider til en overkommelig pris. Alene det stigende antal af gifte kvinder, der er beskæftiget uden for hjemmet, taler herfor. Udvalget har haft for øje, at lovgivningen burde tilrettelægges således, at den ikke hindrede en udvikling ad disse baner. Der har dog i udvalget samtidig været enighed om, at beværterlovgivningens ædruelighedsmæssige sigte ikke måtte forringes.

Jeg synes, at det er lykkedes for udvalget at løse sin opgave, og jeg deler stort set de synspunkter, der har fundet udtryk i betænkningen. Kun på ganske enkelte punkter, som jeg skal komme nærmere ind på i

det følgende, har jeg ikke ment at kunne følge udvalget.

Inden jeg går over til en mere almindelig gennemgang af lovforslaget, tror jeg, det vil være på sin plads — i få hovedtræk — at redegøre for den bestående retstilstand.

Alle tidligere beværterlove — 1912, 1924, 1939 og 1958 — bygger på et bevillingsystem. Hvor bevillingsprincippet undtagelsesvis er fraveget, er der tale om mindre betydningsfulde former for næringsvirksomhed, der kan udøves på lejlighedstilladelse, stadetilladelse, marketenderitilladelse o. s. v. Alt, hvad vi i daglig tale kalder restaurations-, konditori- og hotelvirksomhed, forudsætter derimod bevilling, hvad enten der udskænkes stærke drikke eller ej. Man har faktisk 5 forskellige former for bevilling. Hertil kommer de særlige tilladelser, jeg nævnte før, suppleret med tilladelser til forhandling med stærke drikke. I alt mere end en halv snes forskellige „adkomster“, der igen i visse tilfælde kan kombineres.

Bevillingsmyndighederne er forskellige fra land til by. På landet er amtsrådet bevillingsmyndighed, i købstæderne bevillingsnævnene. Hver enkelt købstad har sin egen beværtervedtægt, hvor antallet af bevillinger inden for lovens højstegrænser fastsættes. Overskrides bevillingstallet, hen skydes sagen til det særlige overbevillingsnævn. I vedtægterne er bevillingernes gyldighedsperiode fastsat til enten 5 eller 8 år.

Alle bevillingsansøgninger skal passere politiet, der foretager de nødvendige undersøgelser vedrørende ansøgerens personlige kvalifikationer m. v. Først derefter kan sagen — i købstæderne — forelægges bevillingsnævnet. Nævnet skal foretage bekendtgørelse om ansøgningen med henblik på fremkaldelse af eventuelle indsigelser. Som regel fremkommer ingen indsigelser. Ved afgørelsen er det pålagt bevillingsnævnet bl. a. at lægge særlig vægt på uddannelse i faget, et moment, der kan medvirke til en uhensigtsmæssig indsnævring af ansøgernes kreds.

Man regner med, at en bevillingsansøgning på denne måde er ca. 3 måneder undervejs.

På landet er fremgangsmåden yderligere kompliceret ved, at ansøgningen skal passere fra sogneråd til amtsrådet som den egentlige bevillingsmyndighed. Der er under visse omstændigheder adgang til at for-